

HOMILIA DEL BISBE DE GIRONA

FRA OCTAVI VILÀ

Diumenge X de durant l'any

Ofici de Sant Quirze i Santa Julia i administració del sagrament de la Confirmació
a l'església de Santa Maria i Sant Nicolau de Calella
16 de juny de 2024

Gn 3,9-15; Salm 129,1-2.3-4.5bc-7a.7bc-8; 2C 4,13-5,1 i Mc 3,20-35

Una llavor ha estat sembrada en els nostres cors, el cor és l'òrgan on tradicionalment i literàriament situem l'amor i l'estima. Aquesta llavor hi ha estat sembrada per Déu i mentre nosaltres dormim, creixem, treballem, estimem i qui sap si també en algun moment odiam, la llavor va creixent i va produint uns primers brins i unes espigues per després acabar granant, sempre que no arribem a ofegar-la amb els nostres neguits. Perquè també pot afectar al seu desenvolupament per exemple el desànim, ens diu el Papa Francesc en la Butlla de convocatòria de l'Any Sant per al 2025 que «En el cor de tota persona niu l'esperança com a desig i expectativa del bé, fins i tot ignorant el que portarà amb ella el demà. No obstant això, la imprevisibilitat del futur fa sorgir sentiments sovint contraposats: de la confiança al temor, de la serenitat al desànim, de la certesa al dubte. Trobem amb freqüència persones desanimades, que miren el futur amb escepticisme i pessimisme, com si res pogués oferir-los felicitat».

Què fem nosaltres per ajudar a que la llavor de la fe creixi bé i doni fruits? Què hi podem fer? Ens ho ha dit sant Pau, l'Apòstol, no podem fer altra cosa sinó creure sense veure'l, creure amb confiança, creure sense temor, creure amb serenitat, creure amb la certesa de que en qui creiem és el camí, la veritat i la vida (Cf. Jn 14,6). Creure no és tant fàcil com pot semblar a primera ullada, no ho fou per sant Quirze i santa Julita, no ho fou ni tant sols per a aquells que escoltaven dia rere dia al Senyor, per a aquells que escoltaven les paràboles i a més escoltaven la seva explicació en privat. Ells malgrat haver compartit tantes jornades amb Jesús en un moment clau acabaren per adormir-se, com a Getsemaní, per fugir, per negar-lo o per restar ben allunyats de la creu al calvari. Fins i tot essent testimonis privilegiats de la resurrecció no els envaï altre sentiment que la por i es veieren empesos a tancar les portes del lloc on s'havien refugiat amb pany i forrellat.

Però Déu ho pot tot si nosaltres el deixem actuar, Ell traspasa portes, trenca cadenes dels qui hi són encadenats a les presons, com Pere i Pau, travessa parets i es fa present allí on Ell vol i quan vol. Ell sap que la llavor que ha posat en els nostres cors a vegades es veurà sotmesa a perills que posaran en risc la seva supervivència, però no desisteix mai de poder veure-la florir, de fer reverdir un arbre sec, de fer-ne créixer un de menut, com ens ha dit el profeta Ezequiel. Ara bé per viure la fe ens cal coratge i el coratge no s'improvisa, cal que es fonamenti en la confiança en la Paraula de Déu, en la confiança en que Crist és realment aquell qui essent Fill de Déu vingué per viure com a home, morir com a home i trencar les portes del reialme de la mort per obrir als homes les portes de la vida eterna i plena. Viure amb coratge la fe és possible, així santa Julita i ell seu fill sant Quirze tingueren el coratge de viure la seva fe sense por i de viure-la fins al final donant la seva vida.

Creure, ajudar a que la llavor de la fe creixi i doni fruits i proporcioni ombra, implica cercar de viure com a justos, de viure practicant la justícia, no pas la justícia humana que està ben bé

sempre sotmesa als sotracs de les dinàmiques humanes sempre escadusseres, sinó viure la vertadera justícia, aquella que fa créixer la fe com una palmera, com un cedre del Líban. La nostra fe, arrelada en els sants màrtirs, ha de ser capaç de donar ombra al món, de donar-li confiança, de transmetre-li esperança. «l'Esperit Sant, amb la seva presència perenne en el camí de l'Església, és qui irradia en els creients la llum de l'esperança. Ell la manté encesa com una flama que mai s'apaga, per a donar suport i vigor a la nostra vida. L'esperança cristiana, de fet, no enganya ni defrauda, perquè està fundada en la certesa que res ni ningú podrà separar-nos mai de l'amor diví.», escriu el Papa Francesc en la Butlla titulada l'esperança no enganya, citant a sant Pau (Cf. Rm 5,5). Avui ara i aquí quan nosaltres celebrem la festa dels nostres sants patrons, uns germans i germanes nostres rebran l'Esperit, rebran un signe que representa el do de l'Esperit Sant, un do que reberen santa Julita i sant Quirze, un do que suposà per a ells greus perills i pel que perderen la vida en aquest món per guanyar-ne una d'eterna. Demanem al Senyor pels nostres germans i germanes que avui rebran el sagrament de la confirmació que amb aquest do la seva fe grani i doni bons fruits de bondat, de justícia, de caritat i d'esperança.